

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/233/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121268783
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2023:6121268783.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členiek JUD. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Zuzany Stolárovej v spore žalobkyne A. B. C. nar. XX.X.XXXX, bytom v D., E. XXXX/XX, zastúpenej splnomocneným zástupcom A. F. C., nar. XX.X.XXXX, bytom v D., E. XX, proti žalovanému A. G. H., nar. XX.X.XXXX, s trvalým pobytom v D., I. I. XXX/XX, t.č. J. I. XXXX/X, F., I. H., o zaplatenie 15.305,25 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 6. júna 2022 č.k. 26C/18/2021-220, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Košice II zo dňa 30. júna 2022 č.k. 26C/18/2021-217 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku III. a IV.

Žalovanému priznáva voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom konanie o zaplatenie sumy 10.000,- eur zastavil (výrok I.), uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 15.305,25 eur od 18.12.2020 do 28.10.2021 v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.), v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (výrok III.) a uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 % (výrok IV.).

2. Súd tak rozhodol o žalobe žalobkyne, ktorou žiadala, aby uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej 15.305,25 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 15.305,25 eur od 18.12.2020 do zaplatenia s tvrdením, že:

2.1. žalobkyňa poslala dňa 1.3.2007 žalovanému na účet čiastku 15.305,25 eur na základe rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 18.5.2015 č.k. 41C/173/2007-1381 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co/516/2015-1550 o vyporiadaní zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 29.11.2016 a vykonateľnosť dňa 28.12.2016,

2.2. potom, ako dňa 19.8.2020 Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. III. ÚS 135/2020-50 rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 12.10.2016 č.k. 1Co/516/2015-1550 zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie, žalobkyňa výzvou zo dňa 17.9.2020 vyzvala žalovaného na vrátenie prijatého plnenia v sume 15.305,25 eur najneskôr do 17.12.2020, ktorú výzvu žalovaný prevzal dňa 29.9.2020, o čom svedčí doručka,

2.3. žalovaný na výzvu nereagoval a prijaté plnenie žalobkyni nevrátil, a to napriek tomu, že zo strany žalovaného došlo k bezdôvodnému obohateniu získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, čo plynie i z nálezov Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 18/2016 zo dňa 9.2.2017,

2.4. následne na Krajskom súde v Košiciach vo veci vysporiadania zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov (žalobkyne a žalovaného) prebehlo konanie pod sp. zn. 11Co/176/2020, v ktorom súd schválil zmier uzavretý medzi žalobkyňou a žalovaným, pričom vôľa žalobkyne nebola splnená a žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil, lebo ak aj žalovaný dal deťom svoje peniaze, tento dar môže žalovaný v budúcnosti žiadať späť.

3. Súd v odôvodnení rozsudku poukázal i na obranu žalovaného založenú na tvrdení, že:

3.1. po vydanom náleze Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 135/2020-50 žalovaný uzavrel vo veci vyporiadania BSM novú dohodu a zmier, ktorý bol schválený uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.10.2021 č.k. 11Co/176/2020-1836 tak, že podľa dohody strán z vyporiadania BSM nevplyva pre žalobkyňu ani pre žalovaného vzájomná náhradová povinnosť v peniazoch s tým, že strany sa dohodli, že sumu peňažnej náhrady 15.305,25 eur zaplatenú žalobkyňou žalovanému na základe rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 18.5.2015 sp. zn. 41C/173/2007 žalovaný vráti žalobkyni tak, že sumu 10.000,- eur zaplatí žalobkyni do troch dní od uzavretia zmiernu a sumu 5.305,25 eur zaplatí rovným dielom v prospech ich spoločných detí, čo žalovaný splnil, lebo

3.2. v súlade s dohodou žalovaný deťom peniaze odovzdal v lehote troch dní v Prahe, o čom žalovaný predložil súdu overené čestné prehlásenie F. H., nar. XX.X.XXXX, že dňa 28.10.2021 prevzal čiastku 2.653,- eur od svojho otca A. G. H. a predložil tiež čestné prehlásenie B. D. D., H. H., nar. XX.X.XXXX, že dňa 28.10.2001 prevzala od svojho otca A. G. H. sumu 2.653,- eur.

4. Po právnom posúdení veci podľa § 3 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 456 Občianskeho zákonníka súd konštatoval, že zrušením právoplatného rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 12. októbra 2016 sp. zn. 1Co/516/2015, na základe ktorého žalobkyňa zaplatila žalovanému sumu 15.305,25 eur, a to nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 19.8.2020 sp. zn. III.ÚS 135/2020-50, došlo na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu získaním plnenia z právneho dôvodu, ktorý odpadol, čomu zodpovedá aj žalobkyňou citovaný nález Ústavného súdu SR zo dňa 9.2.2017 sp. zn. II.ÚS 18/2016.

5. Zo zistenia, že po zrušení rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 12. októbra 2016 sp. zn. 1Co/516/2015, žalobkyňa vyzvala žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia výzvou zo dňa 17.9.2020 a na plnenie poskytla žalovanému lehotu do 17.12.2020, že žalovaný si zásielku nepochybné prevzal, o čom svedčí doručienka zo dňa 29.9.2020, súd prvej inštancie usúdil, že žalobkyni vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia prijatím plnenia z právneho dôvodu, ktorý odpadol.

6. Súd pri rozhodovaní vychádzal tiež zo zistenia, že po zrušení rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 12. októbra 2016 sp. zn. 1Co/516/2015 bola vec vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov (žalobkyne a žalovaného) následne opätovne prejednaná v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 11Co/176/2020 tak, že unesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.10.2021 č.k. 11Co/176/2020-1836 v spojení s opravným uznesením zo dňa 6.12.2021 č.k. 11Co/176/2020-1870 bol schválený vo veci uzavretý zmier žalobkyne a žalovaného v znení:

6.1. „Žalobkyňa a žalovaný sa dohodli na vysporiadaní zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva manželov tak, že z vecí patriacich do ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov pripadá do výlučného vlastníctva žalobkyne: vklad na bežnom účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX so zostatkom 702,90 eur vedený v K. L., M., vklad na terminovanom účte č. XXXXXXXXXXXX/XXXX so zostatkom 665,60 eur vedený v K. L., M., vkladná knižka č. XXXXXXXXXXXX/XXXX so zostatkom 70,86 eur, investičné životné poistenie v ING životná poisťovňa a.s., poisťná zmluva č. 71007457 Nationale Nederlanden poisťovňa a.s. so zostatkom 1.206,20 eur a nehnuteľnosť zapísaná na LV č. XXXX a to byt č. 19 nachádzajúci sa v D., E. N. I. XX, 7. poschodie v okrese Košice II, obec Košice II k.ú. B. vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu č. súp. 128/5 na ul. Húskova v Košiciach vo veľkosti 1995/100000, a do výlučného vlastníctva žalovaného pripadá: nehnuteľnosť zapísaná na LV č. XXX okres Košice - okolie, obec O., k.ú. O., dom so súp. č. 53 na parc. č. 250 a nehnuteľnosti parc. č. 247/2 trvale trávnaté porasty o výmere 2076 m², parc. č. 247/3, trvalé trávnaté porasty o výmere 857 m² a parc. č. 250 zastavané plochy a nádvoria o výmere 1221 m², podielové listy Tatra Asset Management správ. spol. a.s. E. G. o.p.f. (Tam-HRF) s počtom podielových listov 68885 v hodnote 2.438,62 eur, životné poistenie Amslico AIG Life poisťovňa a.s. poisťka č. 9983435 so zostatkom 2.508,25 eur, vklad

na bežnom účte č. XXXXXXXXXXX/XXXX so zostatkom 691/91 eur vedený v K. L., M. a zostatok na doplnkovom dôchodkovom sporení v Doplnkovej dôchodkovej spoločnosti Tatra banky a.s., zmluva č. 610636410 vo výške 1.765,90 eur. Podľa dohody strán z vysporiadania nevyplýva pre žalobkyňu ani pre žalovaného vzájomná náhradová povinnosť v peniazoch s tým, že strany sa dohodli, že sumu peňažnej náhrady 15.305,25 eur, zaplatenú žalobkyňou žalovanému na základe rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 41C/173/2007 zo dňa 18.5.2015, žalovaný vráti tak, že sumu 10 000,- eur zaplatí žalobkyni do 3 dní od uzavretia zmiernu a sumu 5.305,25 eur zaplatí rovným dielom v prospech spoločných detí. Strany sa zriekajú nároku na náhradu trov konania. Žiadnej zo strán nárok na náhradu trov celého konania nepriznáva.“ ,

6.2. opravným uznesením sp. zn. 11Co/176/2020-1870 bolo opravené «záhlavie výroku uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 11Co/176/2020 zo dňa 27.10.2021, v časti označenia bytových nehnuteľností pripadajúcich z bezpodielového spoluvlastníctva manželov strán do vlastníctva žalobkyne takto: „- nehnuteľnosť zapísaná na LV č. XXXX a to byt č. XX nachádzajúci sa v D., E. N. I. XX, 7. posch. v okrese Košice II obec KOŠICE - SÍDLISKO KVP, k.ú. P. vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a zariadeniach domu č. súp. 1285 na ul. Húskova v Košiciach vo veľkosti 1995/100000.“ V prevyšujúcej časti návrh na opravu žalobkyne zamietam»,

6.3. uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27.10.2021 č.k. 11Co/176/2020-1836 v spojení s opravným uznesením nadobudlo právoplatnosť dňa 1.12.2021,

6.4. v nadväznosti na schválený zmier žalovaný dňa 29.10.2021 žalobkyni vrátil sumu 10.000,- eur, na základe čoho žalobkyňa podaním doručeným súdu dňa 18.11.2021 zobrala žalobu v časti o zaplatenie 10.000,- eur späť z dôvodu vrátenia tejto sumy žalovaným, a keďže so späťvzatím žaloby v tejto v časti žalovaný vyslovil súhlas, súd konanie v tejto časti zastavil.

7. Predmetom sporu zostal nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 5.305,25 eur, o ktorom:

7.1. žalovaný v obrane tvrdil, že nárok žalobkyne aj v tejto časti zanikol jeho splnením v súlade s dohodou obsiahnutou v zmiernu schválenom súdom, o čom súdu predložil ako dôkaz: a) overené čestné prehlásenie F. H., nar. XX.X.XXXX, že dňa 28.10.2021 prevzal čiastku 2.653,- eur od svojho otca A. G. H. a b) overené prehlásenie B. D. D., H. H., nar. XX.X.XXXX, že dňa 28.10.2021 prevzala od svojho otca A. G. H. sumu 2 653,- eur, a

7.2. žalobkyňa naopak tvrdila, že: a) má pochybnosti o vyplatení peňažných prostriedkov pre spoločné deti sporových strán v zmysle uzavretého zmiernu, lebo žalovaný deťom nepovedal, že sa jedná o dar matky a peniaze dal za seba, čím peniaze žalovaný de facto môže v budúcnosti žiadať späť formou vrátenia daru, b) súd nemá prihliadať z úradnej povinnosti na súdny zmier žalobkyne a žalovaného, c) je potrebné uložiť žalovanému vrátiť žalobkyni sumu 5.305,25 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, nakoľko výkonu práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi sa ochrana neposkytuje, čo plynie z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 19.8.2020 sp. zn. III. ÚS 120/2020.

8. Tvrdenia žalobkyne prvoinštančný súd vyhodnotil ako neopodstatnené s odôvodnením, že žalovaný neporušil dohodu medzi žalobkyňou a žalovaným obsiahnutú v súdnom zmiernu, lebo z formulácie uzavretého zmiernu nevyplýva dohoda strán, že peniaze mali byť deťom odovzdané ako dar od ich matky, nebol zistený rozpor výkonu práv žalovaného s dobrými mravmi a nemožno prihliadať ani na tvrdenie žalobkyne o možnosti žalovaného v budúcnosti vymáhať od detí poskytnuté plnenie v prospech spoločných detí žalobou o vrátenie daru, lebo súd rozhoduje na základe stavu platného v čase vyhlásenia rozhodnutia a takáto situácia doposiaľ nenastala, a súd na existenciu právoplatného schváleného zmiernu neprihliadal z úradnej povinnosti, lebo existenciu rozhodnutia o schválení zmiernu medzi žalobkyňou a žalovaným oznámili súdu žalobkyňa i žalovaný, ktorý vo svojej obrane namietal, že svoj záväzok voči žalobkyni splnil v súlade s dohodou so žalobkyňou, obsiahnutou v súdnom zmiernu.

9. Majúc za preukázané overeným čestným prehlásením F. H., nar. XX.X.XXXX a B. D. D., H. H., nar. XX.X.XXXX, že prevzali od svojho otca (žalovaného) každý sumu 2 653,- eur, súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný postupoval v intenciách zmiernu a peňažné plnenie v tejto časti odovzdal deťom, a preto žalobu v časti o zaplatenie 5.305,25 eur ako nedôvodnú zamietol, nakoľko žalovaný sa na úkor žalobkyne o sumu 5.305,25 eur bezdôvodne neobohatil.

10. Zo zistenia, že po zrušení rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 12. októbra 2016 sp. zn. 1Co/516/2015 bol žalovaný v omeškani s vydaním bezdôvodného obohatenia 15.305,25 eur žalobkyni, aplikujúc ustanovenie § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie ako opodstatnený vyhodnotil nárok žalobkyne na úrok z omeškania. Dôvodil, že žalobkyňa preukázala, že žalovaného vyzývala na vrátenie sumy 15.305,25 eur výzvou zo dňa 17.9.2020 a poskytla žalovanému lehotu do 17.12.2020. Žalovaný si zásielku prevzal dňa 29.9.2020, peňažné prostriedky žalobkyni nevrátil a k zaplateniu sumy 10.000 eur došlo až na základe zmiery medzi sporovými stranami dňa 29.10.2021.

11. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobkyni nárok na plnú náhradu trov konania voči žalovanému s odôvodnením, že žaloba o zaplatenie sumy 15.305,25 eur bola podaná dôvodne, lebo žalovaný až po podaní žaloby nárok žalobkyne splnil v časti 10.000 eur a aj v čiastke 5.305,25, keď v súlade s dohodou so žalobkyňou tieto peňažné prostriedky odovzdal spoločným deťom.

12. Proti výroku III. tohto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa z odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP. Navrhla zmeniť výrok III. rozsudku a uložiť žalovanému povinnosť vrátiť žalobkyni sumu 5.305,25 eur na označený účet v Tatra banke, a.s. a v prípade, ak odvolací súd dospeje k záveru, že nie sú splnené podmienky pre zmenu rozsudku, navrhla zrušiť rozsudok v jeho napadnutej časti a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Výroky I., II. a IV. rozsudku označila žalobkyňa za správne.

12.1. Uplatnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP žalobkyňa odôvodnila tvrdením, že odôvodnenie výroku III. rozsudku je arbitrárne, vnútorne protirečivé, čím došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces. Za najväčší rozpor pokladá žalobkyňa to, že súd žalobu v časti o zaplatenie 5.305,25 eur zamietol napriek tomu, že súd uznal, že po náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky žalovaný na základe výzvy žalobkyne bol povinný žalobkyni vrátiť celú sumu 15.305,25 eur, ktorú žalobkyňa žalovanému v roku 2007 zaplatila na základe v tom čase právoplatného vykonateľného rozsudku (citujúc pritom bod 21., 23. a 26. napadnutého rozsudku) a vylúčením žalovaného súd zistil, že žalovaný peniaze nevrátil (citujúc bod 5., 6. rozsudku).

12.2. Súdu prvej inštancie žalobkyňa vytkla, že porušil zákaz prekvapivých rozhodnutí, lebo v rozpore so svojím predbežným právnym názorom vykonával dokazovanie o tom, či boli splnené podmienky zmiery, teda zaoberal sa aj obdobím po uzavretí zmiery, hoci na pojednávaní konanom dňa 9.2.2022 vyjadril svoj právny názor, že sa bude žalobou zaoberať iba do súdneho zmiery v konaní o vyporiadanie BSM argumentujúc, že uznesenie krajského súdu, ktorým sa zmier schválil, je exekučným titulom a svoj nárok si má vymáhať exekučnom konaní, prípadne v inom konaní, pričom v rozsudku neodôvodnil odklon svojho pôvodného právneho názoru, že sa bude žalobou zaoberať iba do dňa schválenia zmiery. Ako dôkaz žalobkyňa poukázala na zvukový záznam o pojednávaní dňa 9.2.2022.

12.3. Namietla tiež, že súd dospel k nesprávnemu záveru, že žalovaný podmienky zmiery splnil. Podľa názoru žalobkyne súd sa dopustil svojvôle tým, že preformuloval znenie zmiery z pôvodného znenia, podľa ktorého žalovaný má žalobkyni vrátiť celú čiastku 15.305,25 eur, pričom sa špecifikuje spôsob, ako ju má vrátiť, na úplne iné znenie, podľa ktorého žalovaný má vrátiť žalobkyni už len 10.000 eur a 5.305,25 eur má zaplatiť spoločným deťom. Poukázala v tejto súvislosti na bod 10. a 21. napadnutého rozsudku. Konanie súdu pokladá preto za svojvôľu, ktorou došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces.

12.4. Žalobkyňa súdu vytkla, že nevykonala dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a to že súd nevykonala žalobkyňou navrhovaný kľúčový dôkaz predvolať deti F. a D. za účelom ich výpovede, v rozsudku neodôvodnil, prečo dôkaz nevykonala, pričom žalobkyňa je si istá, že vykonanie tohto dôkazu by jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázalo, že žalovaný skutočne žalobkyni nevrátil sumu 5.305,25 eur. Nevykonaním tohto dôkazu podľa názoru žalobkyne bol vytvorený nesprávny skutkový základ výroku III. napadnutého rozsudku.

12.5. Namietla taktiež, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam porušením pravidiel formálnej logiky, keď zistil, že žalovaný nevrátil žalobkyni 5.305,25 eur

a napriek tomu dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že žalovaný splnil podmienky zmiery. Toto skutkové zistenie žalobkyňa pokladá za nesprávne, nelogické, porušujúce právo žalobkyne na spravodlivý súd. Žalovaný v celom konaní totiž odmietal, že by sa bezdôvodne obohatil a popieral, že by bol žalobkyni čokoľvek povinný vrátiť, pričom žalobkyňa citovala z výsluchu žalovaného a ako dôkaz poukázala na zvukový záznam o pojednávaní konanom dňa 9.2.2022. Podčiarkla, že žalovaný predložil čestné prehlásenie detí, ktoré nespĺňalo žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by referovali na dotknuté konania alebo preukazovali, že majú akúkoľvek súvislosť s prejednávanou vecou, a napriek tomu súd dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že žalovaný splnil podmienky zmiery. Toto skutkové zistenie žalobkyňa pokladá za nesprávne, nelogické a porušujúce právo na spravodlivý súd. V tejto súvislosti žalobkyňa argumentovala, že súd na pojednávaní dňa 9.2.2022 vyzval žalovaného na predloženie dôkazov, kde uviedol, čo majú tieto prehlásenia obsahovať. Citovala pritom zo zápisnice o pojednávaní konanom dňa 9.2.2022, piata strana, body 13., 14. napadnutého rozsudku, strana 5., 6., zvukový záznam o pojednávaní dňa 9.5.2022 časť od 11.50 hod. do 12.45 hod..

12.6. Žalobkyňa súdu vytkla, že hoci poukázala na to, že čestné prehlásenia predložené žalovaným neobsahujú znenie požadované súdom, že sú to kópie, dokonca pozmeňované, že žalovaný v minulosti predkladal súdu krátkou cestou ako dôkazy pozmeňované kópie dokumentov, pre protistranu tiež nemal kópiu, a po nazretí do spisu žalobkyňa zistila, že ide o kópie, ktoré boli dodatočne pozmeňované, hoci trvala na tom, aby žalovaný predložil originály. Žalovaný nakoniec originály čestných prehlásení súdu predložil, ale žiadal súd, aby ich neukazoval, ani nezakladal do spisu a súd originály poskytol žalobkyni na jednu minútu, ktorý čas však nepostačoval na to, aby sa žalobkyňa mohla s dokumentmi dôkladne oboznámiť. Súd neumožnil ani si ich odfoťiť do mobilu.

12.7. Žalobkyňa zdôraznila, že priamo na pojednávaní namietala, že na prehláseniach detí, ktoré žalovaný doručil na pojednávaní dňa 9.5.2022, je iba stroho uvedené, že od otca preberali čiastku 2.653 eur a bližšia špecifikácia, o aké peniaze ide, za akým účelom ich od otca prebrali, sa na prehláseniach nenachádza, a preto prehlásenia nepreukázali akúkoľvek súvislosť s prejednávanou vecou, keď nesedela ani suma 5.306 eur, namiesto 5.305,25 eur. Poukázala na zvukový záznam o pojednávaní dňa 9.5.2022, čas 11.50 hod. do 12.45 hod..

12.8. Uplatnenie odvolacieho dôvodu nesprávneho posúdenia právneho veci žalobkyňa odôvodňovala poukazom na argumentáciu súdu v bodoch 21. a 22. rozsudku, ktoré podľa názoru žalobkyne obsahuje také prvky, ktoré nevedú k naplneniu účelu normy podľa § 148 CSP o zmieri, lebo súd obsah tento normy nesprávne interpretoval spôsobom, ktorý je v rozpore so samotnou podstatou zmiery, jeho účelom a výkladom, čím dospel podľa názoru žalobkyne k nesprávnym právnym záverom, že žalovaný splnil podmienky zmiery, napriek tomu, že skutočná vôľa žalobkyne nebola naplnená a súd údajne má prihliadať na existenciu zmiery napriek tomu, že žiadna zo strán sporu nepodalá dôvodnú námietku, lebo postačuje iba námietka o jeho existencii. Na tomto mieste žalobkyňa tvrdila, že rozhodnutie súdu vo výroku III. rozsudku viedlo k porušeniu práva žalobkyne na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, nakoľko súd sa úplne opomenul zaoberať skutočnou vôľou žalobkyne ako jednej zo strán zmiery napriek tomu, že súd musí skúmať skutočnú vôľu strán, a nie iba jej vonkajšiu formu. Citovala pritom bod 22. napadnutého rozsudku. Podčiarkla, že hoci v rámci dokazovania pri výsluchu vypovedala, že vôľa pri uzavretí zmluvy bola taká, že časť peňazí, konkrétne 5.305,25 eur, a nie 5.306 eur, z celkovej sumy 15.305,25 eur, o ktorú sa žalovaný na úkor žalobkyne neoprávnene obohatil a ktorú mal žalobkyni vrátiť, túto vráti tak, že ju odovzdá v mene žalobkyne spoločným deťom. Ako dôkaz poukázala na zvukový záznam o pojednávaní dňa 9.2.2022, čas od 22.56 hod. do 24.26 hod.. Počiarka, že z jej strany išlo o ústretový krok, ktorým chcela obnoviť pretrhnuté kontakty so svojimi deťmi, ktoré vychovala a ktoré miluje. Súdu žalobkyňa opätovne vytkla, že opomenul vyporiadať sa s tým, aká bola skutočná vôľa žalobkyne, čo v konečnom dôsledku viedlo k rozhodnutiu, ktoré odňalo právo žalobkyne vlastniť majetok a nakladať s ním podľa svojej vlastnej vôle a poprelo majetkové právo žalobkyne domáhať sa vrátenia daru. Zdôraznila, že hoci súd informovala, že žalovaný roky izoluje žalobkyňu od detí, čomu napomohlo aj nezákonné predbežné opatrenie súdu z roku 2004, ktoré síce bolo neskôr ako neprípustné zrušené, avšak žalovaný izoláciou detí od žalobkyne ako ich matky a ich hrubou manipuláciou dosiahol, že úplne stratila kontakt s deťmi, súd napadnutým rozsudkom napomohol aj zmareniu ústretového kroku žalobkyne voči deťom. Súd zachytil vôľu vyjadrenú v konaní v bode 11. rozsudku, z ktorého citovala. Žalobkyňa podpísala pred súdom zmier s úmyslom darovať peniaze deťom, boli to jej výlučné peniaze a žalovaný ju neinformoval, že tak urobil a deťom dal peniaze.

12.9. Súd podľa názoru žalobkyne sa nesprávne vyporiadal aj s právnou otázkou, či sa má zaoberať zmiernom, pokiaľ strana sporu v konaní nepodala dôvodnú námietku, ale len námietku o jeho existencii. Poukázala na podanie žalobkyne zo dňa 9.5.2022, citovala z bodu 15. napadnutého rozsudku a zdôraznila, že opakovane poukazovala na výklad účinkov schváleného zmiernu uvedený vo veľkom komentári k Civilnému sporovému poriadku od Števec, Ficová, Baricová, Mesiarkinová, Bajanková, Tomášovič a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár práce 2016, 562 strana. Súd podľa názoru žalobkyne v rozpore s týmto výkladom o účinkoch schváleného zmiernu pre sporové strany prihliadol na existenciu zmiernu nie na základe dôvodnej námietky strán sporu, ale len na základe informácie o existencii zmiernu, čo pokladá žalobkyňa za nesprávny právny názor. Právny názor súdu vyjadrený v bode 22. rozsudku na strane 9 rozsudku žalobkyňa označila za v rozpore i s predbežným posúdením súdu, ktorý súd vyjadril na pojednávaní dňa 9.2.2022, kedy konštatoval, že dôvodnou námietkou v tomto prípade by bolo preukázanie vrátenia celej sumy, o ktorú sa žalovaný obohatil. Odkázala pritom na zvukový záznam o pojednávaní dňa 9.2.2022, čas od 19.43 hod. do 21.38 hod.. Mala za to, že námietka nemala byť posúdená ako dôvodná, lebo námietka iba o samotnej existencii schváleného zmiernu nie je dôvodnou námietkou. Dôvodnou námietkou podľa názoru žalobkyne by prípadne mohlo byť preukázanie splnenia podmienok zmiernu, k čomu nemohlo dôjsť, pokiaľ žalovaný v konaní popieral, že súdny zmiernu ho zaviazal vrátiť bezdôvodné obohatenie už na prvom pojednávaní konanom dňa 1.12.2021.

13. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne navrhol potvrdiť rozsudok v časti napadnutého výroku III. ako vecne správny.

13.1. Podľa názoru žalovaného argumentácia žalobkyne nie je spôsobilá spochybníť vecnú správnosť napadnutého výroku III. a nepreukazuje naplnenie žalobkyňou tvrdených odvolacích dôvodov. Súd správne ustálil, že zrušením skoršieho právoplatného rozsudku o vyporiadanie BSM strán sporu sa plnenie poskytnuté žalobkyňou žalobcovi podľa náhradovej povinnosti uloženej v tomto rozsudku stalo bezdôvodným a žalobkyňi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý si žalobkyňa uplatnila žalobou a súd mal správne za preukázané, že tento nárok trval ku dňu podania žaloby v tejto veci. Vzhľadom na fakt, že v priebehu konania došlo súbežne v prebiehajúcom konaní o vyporiadanie BSM k uzavretiu súdneho zmiernu medzi stranami, predmetom ktorého bol aj nárok žalobkyne na vrátenie plnenia ňou poskytnutého žalobcovi podľa zrušeného skoršieho právoplatného rozhodnutia o vyporiadaní BSM, na existenciu označeného súdneho zmiernu súd prvej inštancie správne prihliadol na základe námietky žalovaného v rámci jeho obrany proti dôvodnosti žalobkyňou uplatňovaných nárokov. Vzhľadom na vyporiadanie nárokov žalobkyne uplatňovaných v tomto konaní súdnym zmiernom uzavretom v inom konaní, dospel súd prvej inštancie k správne záveru, že žalobkyňou uplatňovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa tým stal nedôvodným, pričom zánik súd odôvodnil aj žalovaným preukázaným splnením podmienok súdneho zmiernu.

13.2. Akcentoval, že v situácii, keď žalovaný namietal dôvodnosť žalobkyňou uplatňovaných nárokov v tomto konaní poukazom na súdny zmiernu uzavretý medzi nimi v konaní o vyporiadanie BSM a súčasne tvrdil splnenie podmienok súdneho zmiernu, splnením jeho povinnosti zaplatiť deťom spolu sumu 5.305,25 eur, na preukázanie ktorého tvrdenia doložil súdu čestné prehlásenie oboch detí o prevzatí čiastky 2.653 eur každý z nich od otca, nemôže obstať odvolací argument žalobkyne o nesprávnych právnych záveroch súdu prvej inštancie tým, že súd prihliadol na súdny zmiernu uzavretými stranami bez vznesenia relevantnej námietky zo strany žalovaného. Podčiarkol, že skutočnosť, že v čestných prehláseniach detí nie je uvedený dôvod, pre ktorý im ako otec zaplatil označené sumy za súčasného tvrdenia, že tieto platby poskytol deťom podľa súdneho zmiernu, nie je podľa názoru žalovaného spôsobilá spochybníť závery súdu o preukázaní splnenia súdneho zmiernu týmito platbami, a preto nemôže obstať ani odvolací argument žalobkyne o nesprávnych záveroch súdu o tom, že v konaní bolo preukázané splnenie podmienok súdneho zmiernu. Toto nie je spôsobilá spochybníť ani skutočnosť, že suma uvedená v súdnom zmiernu 5.305,25 eur bola pri jej platbe zo strany žalovaného zaokrúhlená na 5.306 eur a tiež ani odvolacia argumentácia žalobkyne, že týmito platbami nebola naplnená aj skutočná vôľa pri uzavretí zmiernu, a to že žalovaný žalobkyňi vráti sumu 5.305,25 eur tak, že túto odovzdá v jej mene ich spoločným deťom.

13.3. Žalovaný poukázal na znenie súdneho zmiernu, podľa ktorého strany sa dohodli, že sumu peňažnej náhrady 15.305,25 eur zaplatenú žalobkyňou žalovanému na základe rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 41C/173/2007 zo dňa 18.5.2015, žalovaný vráti tak, že sumu 10.000 eur zaplatí žalobkyňi do troch od uzavretia zmiernu a sumu 5.305,25 eur zaplatí rovným dielom v prospech spoločných detí,

tvrdil, že vôľa strán zmiernu bola jednoznačne vyjadrená v jej texte a žalovaný pri splnení povinnosti vyplývajúcej mu z tohto zmiernu postupoval v súlade s jej znením a zaplatil rovným dielom v prospech detí sumu 5.305,25 eur zaokrúhlenú na 5.306 eur, ktoré prijatie platby potvrdili. Za takého stavu podľa názoru žalovaného výsluch detí nebol dôkazom, ktorý by bol potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností alebo ktorý by bol spôsobilý spochybníť splnenie podmienok súdneho zmiernu a preto nemôže obstať ani odvolací argument žalobkyne, ktorým namieta nevykonanie tohto dôkazu.

13.4. Napokon ako nedôvodnú označil žalovaný odvoláciu argumentáciu žalobkyne o arbitrárnosti a vnútornej protirečivosti napadnutého rozsudku, ktorú žalobkyňa videla v tom, že jej žaloba bola zamietnutá napriek tomu, že jej žalovaný bol povinný vrátiť žalovanú sumu, a tiež odvoláciu námietku o porušení zákazu prekvapivých rozhodnutí, ktorý žalobkyňa videla v tom, že súd v priebehu konania opakovane uviedol, že sa bude zaoberať žalobou len do súdneho zmiernu v konaní o vyporiadanie BSM a o preformuloval znenie súdneho zmiernu. Podľa názoru žalovaného v konaní vedenom okresným súdom nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorým by bolo žalobkyni znemožnené uskutočniť jej procesné právo. Súd prvej inštancie vykonal navrhnuté dôkazy, ktoré boli potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam. Rozhodnutie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci a súd svoje rozhodnutie podrobne, zrozumiteľne a dostatočne odôvodnil.

14. Žalobkyňa k replike na vyjadrenie žalovaného k jej odvolaniu zotrvala na svojej argumentácii prednesenej v priebehu sporu i v podanom odvolaní. Vyjadrila nesúhlas s argumentáciou žalovaného tvrdiac, že je nesprávna a nie je spôsobilá spochybníť jej odvolanie. Znovu podčiarkla, že citácia žalovaného zo znenia súdneho zmiernu je v rozpore s výpoveďami žalovaného, že súdny zmier ho nezaväzoval nič vrátiť, ale že sa jednalo o peniaze z BSM. Žalovaný v konaní a vo vyjadrení nijako nepoprel svoje predošlé tvrdenia, podľa ktorých dal deťom svoje vlastné peniaze a nie peniaze žalobkyne, ktoré boli predmetom sporu. Taktiež je podľa názoru žalobkyne nespochybniteľné, že žalovaný deťom oznámil, že sa jedná o jeho peniaze a že žalobkyňa im nedala nič. Týmto konaním dosiahol opačný dôsledok toho, ako bola vôľa žalobkyne vyjadrená v súdnom zmiernu, a je v logickom nesúlade s tým, že by deti mohli za týchto okolností prijať od žalobkyne ako matky peniaze bez toho, aby došlo k rozporu s dobrými mravmi z hľadiska správania sa obdarovaného k darcovi. Poskytnutie peňazí žalobkyne deťom bez protiplnenia sa inak ako dar nazvať nedá. Deti sú však presvedčené, že sa jedná o dar od žalovaného, a nie od žalobkyne. To je aj dôvod, prečo pokladá žalobkyňa ich výsluch za podstatný a kľúčový a trvá na svojom odvolaní.

15. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobkyne proti výroku III. rozsudku ako podané včas a oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods.1 CSP a contrario, v rozsahu danom § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP, z hľadísk uplatnených žalobkyňou uplatnených odvolacích dôvodov, vrátane ich obsahového vymedzenia, a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je nedôvodné.

16. Žalobkyňa v odvolaní uplatnila odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP.

17. Odvolací súd dospel k záveru, že žiaden z vyššie uvedených odvolacích dôvodov nie je v danom prípade naplnený.

18. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil aj svoje rozhodnutie a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, že žalovaný v priebehu sporu uhradil žalobkyni peňažný nárok v sume 15.305,25 eur, uplatnený žalobkyňou titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na fakt, že v priebehu konania došlo súbežne v prebiehajúcom konaní o vyporiadanie BSM k uzavretiu súdneho zmiernu medzi stranami, predmetom ktorého bol aj nárok žalobkyne na vrátenie plnenia ňou poskytnutého žalobcovi podľa zrušeného skoršieho právoplatného rozhodnutia o vyporiadani BSM, na existenciu označeného súdneho zmiernu súd prvej inštancie správne prihliadol na základe námietky žalovaného v rámci jeho obrany proti dôvodnosti žalobkyňou uplatňovaných nárokov. Vzhľadom na vyporiadanie nárokov žalobkyne dospel súd prvej inštancie k správnej záveru, že žalobkyňou uplatňovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia sa tým stal nedôvodným, lebo zanikol žalovaným preukázaným splnením v súlade s dohodou medzi žalobkyňou a žalovaným obsiahnutou

v súdom schválenom zmieri. Súd svoje úvahy, ako dospel k tomuto záveru, podrobne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku s poukazom na zistený skutkový stav a príslušné zákonné ustanovenia, ktoré správne aplikoval v prejednávacom spore. Tieto úvahy súdu sú vecné, správne a niet v nich žiadneho logického rozporu. Odôvodnenie rozsudku dáva odpoveď na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom sporu. Žalobkyňa v odvolaní v podstatnej časti len opakuje argumenty uvádzané už v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd náležite, dôsledne a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu. Odvolacie námietky žalobkyne nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Neboli zistené žiadne porušenia procesných práv, a ani iná vada konania, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie v spore.

19. Správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutej časti rozsudku o zamietnutí žaloby (výrok III. rozsudku), s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP). Preto iba na zdôraznenie správnosti tejto časti rozsudku a k odvolacím námietkam žalobkyne, so zreteľom na to, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie námietky, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie o danom opravnom prostriedku, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa v rámci konania o opravnom prostriedku preskúmavalo (por. napr. IV. ÚS 350/2014, IV. ÚS 4/2013, IV. ÚS 124/2011, II. ÚS 127/07), odvolací súd dodáva nasledovné:

20. V prvom rade odvolací súd vyhodnotil ako neopodstatnenú odvolaciu námietku žalobkyne založenú na tvrdení o nedostatočnom odôvodnení rozsudku, neodôvodnení odklonu súdu od vysloveného predbežného právneho názoru, že sa bude žalobou zaoberať iba do dňa schválenia zmiernu a neodôvodnení nevykonania žalobkyňou navrhovaného dôkazu vypočutím detí F. a D., ktorej dôvodnosť by z podstaty veci bránila prieskumu napadnutého rozsudku z hľadiska ďalších relevantných odvolacích námietok žalobkyne.

21. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

22. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorého judikatúra ale nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, pretože špecifická odpoveď sa vyžaduje len na argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci (por. Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Súd je teda povinný uviesť dôvody pre svoje rozhodnutie, avšak táto povinnosť nemôže byť chápaná ako príkaz predložiť detailnú odpoveď na každý argument, ktorý strana sporu v konaní uvedie. Obdobne Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (por. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03-30).

23. V korelácii s uvedenými judikatórnymi východiskami po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutej časti rozsudku dospel odvolací súd k záveru, že rozsudok je v jeho napadnutom výroku III. dostatočne zrozumiteľný a určitý. Súd prvej inštancie v ňom totiž uviedol úvahy, pre ktoré považoval žalobu žalobkyne v tejto časti za nedôvodnú, ako i dôvody, pre ktoré vyhodnotil ako neopodstatnené tvrdenia žalobkyne v rámci jej procesného útoku. Z odôvodnenia rozsudku je úplne zrejmé, prečo neprisvedčil námietkam žalobkyne a z akých právnych úvah vychádzal, pritom zhodnotil všetky zásadné žalobné námietky a argumentáciu žalobkyne i žalovaného v priebehu sporu na súde prvej inštancie. Odvolací súd považuje na tomto mieste za potrebné zdôrazniť, že odôvodnenie rozhodnutia

prvoinštančného súdu v časti vyhodnotenia ako neopodstatnených tvrdení žalobkyne vo vzťahu k zostávajúcej časti nároku žalobkyne na zaplatenie sumy 5.305,25 eur je odrazom tvrdení žalobkyne prezentovaných v priebehu sporu na súde prvej inštancie, založených na argumente, že žalobkyňa: a) má pochybnosti o vyplatení peňažných prostriedkov pre spoločné deti sporových strán v zmysle uzavretého zmluvy, lebo žalovaný deťom nepovedal, že sa jedná o dar matky a peniaze dal za seba, čím peniaze de facto môže v budúcnosti žiadať späť formou vrátenia daru, b) súd nemá prihliadať z úradnej povinnosti na súdny zmluvy žalobkyne a žalovaného, c) je potrebné uložiť žalovanému vrátiť žalobkyni sumu 5.305,25 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, nakoľko výkonu práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi sa ochrana neposkytuje, čo plynie z nálezů Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 19.8.2020 sp. zn. III. ÚS 120/2020.

24. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku pri posudzovaní dôvodnosti týchto tvrdení žalobkyne, ktorými žalobkyňa dôvodila opodstatnenosť tejto časti svojho nároku na vrátenie sumy 5.305,25 eur a popierala obranu žalovaného založenú na tvrdení, že nárok žalobkyne aj v tejto časti zanikol jeho splnením v súlade s dohodou obsahnutou v zmluvi schválenom súdom, o čom súdu žalovaný predložil ako dôkaz overené čestné prehlásenie F. H., nar. XX.X.XXXX, že dňa 28.10.2021 prevzal čiastku 2.653,- eur od svojho otca a overené prehlásenie B. D. D., H. H., nar. XX.X.XXXX, že dňa 28.10.2021 prevzala od svojho otca sumu 2.653,- eur, správne najprv zaoberal otázkou dôvodnosti tejto časti pohľadávky žalobkyne a následne po zistení jej opodstatnenosti, správne posudzoval otázku, či nárok žalobkyne je daný, alebo zanikol jeho splnením v súlade s dohodou uzavretou medzi žalobkyňou a žalovaným, obsahnutou v súdnom zmluvi. Nemožno preto prisvedčiť ani odvolacej námietke žalobkyne o vnútornej protirečivosti napadnutého rozsudku, pokiaľ túto žalobkyňa videla v tom, že jej žaloba bola zamietnutá napriek tomu, že súd konštatoval, že žalovaný bol povinný žalobkyni vrátiť žalovanú sumu. Žalobkyňa neopodstatnene súdu vytkla, že dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam porušením pravidiel formálnej logiky, keď zistil, že žalovaný nevrátil žalobkyni 5.305,25 eur a napriek tomu dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že žalovaný splnil podmienky zmluvy. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že tvrdenia žalobkyne (že žalobkyňa má pochybnosti o vyplatení peňažných prostriedkov pre spoločné deti v zmysle uzavretého zmluvy, lebo žalovaný deťom nepovedal, že sa jedná o dar matky a peniaze dal za seba, čím peniaze de facto môže v budúcnosti žiadať späť formou vrátenia daru, že súd nemá prihliadať z úradnej povinnosti na súdny zmluvy žalobkyne a žalovaného, a že je potrebné uložiť žalovanému vrátiť žalobkyni sumu 5.305,25 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia, nakoľko výkonu práva, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi sa ochrana neposkytuje) prvoinštančný súd vyhodnotil ako neopodstatnené s odôvodnením, že žalovaný neporušil dohodu medzi žalobkyňou a žalovaným obsahnutú v súdnom zmluvi, lebo z formulácie uzavretého mieru nevyplýva dohoda strán, že peniaze mali byť deťom odovzdané ako dar od ich matky, nebol zistený rozpor výkonu práv žalovaného s dobrými mravmi a nemožno prihliadať ani na tvrdenie žalobkyne o možnosti žalovaného v budúcnosti vymáhať od detí poskytnuté plnenie v prospech spoločných detí žalobou o vrátenie daru, lebo súd rozhoduje na základe stavu platného v čase vyhlásenia rozhodnutia a takáto situácia doposiaľ nenastala a súd na existenciu právoplatného schváleného zmluvy neprihliadal z úradnej povinnosti, lebo existenciu rozhodnutia o schválení zmluvy medzi žalobkyňou a žalovaným oznámili súdu žalobkyňa i žalovaný, ktorý vo svojej obrane namietal, že svoj záväzok voči žalobkyni splnil v súlade s dohodou so žalobkyňou, obsahnutou v súdnom zmluvi a že súd nezvzhliadol dôvod pre vyslovenie záveru o výkone práva v rozpore s dobrými mravmi. V tejto súvislosti súd prvej inštancie odkazom na znenie súdneho zmluvy vyhodnotil ako opodstatnené tvrdenie žalovaného, že z formulácie súdneho zmluvy nevyplýva, že peniaze mali byť odovzdané deťom ako „dar od matky“, a uzavrel, že žalovaný sa nijakého previnenia nedopustil. Na uvedom tak nemôže nič zmeniť ani námietka žalobkyne, že súd neodôvodnil v rozsudku odklon od vysloveného predbežného právneho názoru, že sa bude žalobou zaoberať iba do dňa schválenia zmluvy. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že na námietku žalobkyne, vznesenú na prvom pojednávaní dňa 1.12.2021 (ktorého sa žalovaný nezúčastnil), založenú na tvrdení, že súd napriek neexistencii námietky sporovej strany prihliada na zmluvy z úradnej povinnosti, čo je v rozpore so zákonom (č.l. 104, 105 súdneho spisu), súd v bode 22. odôvodnenia rozsudku uviedol, že na existenciu súdneho zmluvy neprihliadal ex offo, ale o existencii tohto rozhodnutia bol súd informovaný oboma sporovými stranami a žalovaný namietal nedôvodnosť nároku žalobkyne v zostávajúcej časti existenciou súdom schváleného zmluvy a svoju povinnosť vo vzťahu k tomuto nároku splnil v súlade s vôľou strán vyjadrenou v texte súdneho zmluvy.

25. Zo všetkých uvedených dôvodov nie je rozhodnutie súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, nemožno ho považovať za zjavne neodôvodnené a ani

prekvapivé. Preskúmaný výrok III. rozsudku nemožno vyhodnotiť ani ako arbitrárny, svojvoľný, resp. ústavne nekonformný, pretože súd pri svojom rozhodovaní rešpektoval kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, pri výklade a aplikácii zákonných predpisov sa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že žalobkyňa sa s právnym názorom súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia súdu (por. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 188/06).

26. Žalovaná vo svojom odvolaní v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) CSP rovnako neopodstatnene namietla porušenie jej práva na spravodlivý súdny proces tým, že súd prvej inštancie odmietol vykonať ňou navrhnutý dôkaz výsluchom svedkov detí žalobkyne a žalovaného.

27. Dohovor o ochrane ľudských práv a slobôd v čl. 6 ods. 1 zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, neustanovuje ale žiadne pravidlá pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, ktorým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú totiž otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci toho orgánu, ktorý rozhoduje o merite návrhu (por. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 52/03). Súd v civilnom sporovom konaní nie je viazaný návrhmi sporových strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 132 ods. 1 CSP, § 185 ods. 1 až 3 CSP), a nie sporových strán. Nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nie však procesnú vadu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP (por. m.m. R 37/1993). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom (v danom prípade námietka žalobkyne, že žalovaný predložil čestné prehlásenie detí, ktoré nespĺňalo žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by referovali na dotknuté konania alebo preukazovali, že majú akúkoľvek súvislosť s prejednávanou vecou), prípadne sa dožadovať stranou sporu navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana sporu (por. napr. rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, alebo dôkaz vyhodnotil odlišne od predstavy žalobkyne nemožno preto bez ďalšieho vyvodiť, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyňi, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

28. Porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Súdu prvej inštancie v danej veci takéto porušenie procesných predpisov vytknúť nemožno.

29. So zreteľom na to, že súd nie je viazaný dôkaznými návrhmi sporových strán a súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 CSP), za dôvodnú preto nemožno považovať ani námietku žalobkyne, že prvoinštančný súd pochybil, ak odmietol vykonať žalobkyňou navrhnutý dôkaz výsluchom detí. Ak totiž boli z pohľadu vyššie uvedeného právneho posúdenia všetky rozhodné skutočnosti podľa názoru súdu prvej inštancie dôkazne ozrejmené a svedecká výpoveď (navrhovaná žalobkyňou) ako dôkazný prostriedok už nemohla zvrátiť záver o skutkových zisteniach nosných pre právne posúdenie sporu (ne/dôvodnosti žalobou uplatneného nároku), ako to konštatoval súd prvej inštancie, nemožno samotnú okolnosť, že prvoinštančný súd nepristúpil k vykonaniu svedeckej výpovede žalobkyňou navrhovaných svedkov (detí žalobkyne a žalovaného), považovať za vadu konania, ktorá by mohla založiť odvolací dôvod porušenia práva žalobkyne na spravodlivý proces.

30. Ak podľa súdom schváleného zmiere sa žalobkyňa so žalovaným dohodli, že peňažnú náhradu 15.305,25 eur zaplatenú žalobkyňou žalovanému na základe rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 41C/173/2007 zo dňa 18.5.2015, žalovaný vráti tak, že čiastku 10.000 eur zaplatí žalobkyňi do

troch od uzavretia zmiery a sumu 5.305,25 eur zaplatí rovným dielom v prospech spoločných detí, súd prvej inštancie správne uzavrel, že vôľa strán zmiery bola jednoznačne vyjadrená v jej texte a žalovaný pri splnení povinnosti vyplývajúcej mu z tohto zmiery postupoval v súlade s jej znením, pokiaľ zaplatil rovným dielom v prospech detí sumu 5.305,25 eur, zaokrúhlenú na 5.306 eur, ktoré prijatie platby potvrdili. Za tohto stavu aj podľa názoru odvolacieho súdu výsluch detí nebol dôkazom, ktorý by bol potrebný na zistenie rozhodujúcich skutočností alebo ktorý by bol spôsobilý spochybniť splnenie podmienok súdneho zmiery, a preto nemôže obstať ani odvolacia námietka žalobkyne, ktorým namieta nevykonanie tohto dôkazu tvrdiac, že žalobkyňa je si istá, že vykonanie tohto dôkazu by jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázalo, že žalovaný skutočne žalobkyni nevrátil spornú sumu 5.305,25 eur.

31. Žalobkyňa v odvolaní nedôvodne spochybňuje i správnosť záveru súdu prvej inštancie, že žalovaný podmienky zmiery splnil. Na tomto mieste podľa názoru odvolacieho súdu nemožno prisvedčiť žalobkyni v jej názore, že súd neprípustne preformuloval znenie zmiery z pôvodného znenia, podľa ktorého žalovaný má žalobkyni vrátiť celú čiastku 15.305,25 eur, pričom sa špecifikuje spôsob, ako ju má vrátiť, na úplne iné znenie, podľa ktorého žalovaný má vrátiť žalobkyni už len 10.000 eur a 5.305,25 eur má zaplatiť spoločným deťom, a preto dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že žalovaný splnil podmienky zmiery.

32. K tejto námietke možno uviesť, že súd správne vychádzal z jednoznačného obsahu súdom schváleného zmiery, podľa ktorého sumu peňažnej náhrady 15.305,25 eur, zaplattenú žalobkyňou žalovanému na základe rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 41C/173/2007 zo dňa 18.5.2015, žalovaný vráti tak, že sumu 10 000,- eur zaplatí žalobkyni do troch dní od uzavretia zmiery a sumu 5.305,25 eur zaplatí rovným dielom v prospech spoločných detí. Správne preto súd prvej inštancie uzavrel, že žalobkyňa so žalovaným uzavreli mier, v ktorom sa (o.i.) dohodli o spôsobe vrátenia peňažnej náhrady 15.305,25 eur, zaplattené žalobkyňou žalovanému na základe rozsudku Okresného súdu Košice II sp. zn. 41C/173/2007 zo dňa 18.5.2015, uzavretie ktorého bolo vo vzťahu k úhrade čiastky 5.305,25 eur spoločným deťom žalovaným „condicio sine qua non“, správne pritom vychádzajúc z úsudku, že vôľa strán zmiery (žalobkyne a žalovaného) bola jednoznačne vyjadrená v jej texte a žalovaný pri splnení povinnosti vyplývajúcej mu z tohto zmiery postupoval v súlade s jej znením a zaplatil rovným dielom v prospech detí sumu 5.305,25 eur, zaokrúhlenú na 5.306 eur, ktoré prijatie platby potvrdili, keďže z obsahu dohody obsiahnutej v súdom schválenom zmiere nevyplývajú žiadne ďalšie podmienky. V korelácii s uvedeným ako neopodstatnenú odvolaciu námietku žalobkyne založenú na tvrdení, že prehlásenia detí neobsahovali pre konanie relevantné skutočnosti, lebo je v nich iba stroho uvedené, že od otca preberali čiastku 2.653 eur a bližšia špecifikácia, o aké peniaze ide, za akým účelom ich od otca prebrali, sa na prehláseniach nenachádza, a preto prehlásenia nepreukázali akúkoľvek súvislosť s prejednávanou vecou, keďže nesedela ani suma 5.306, namiesto 5.305,25 eur. Pohnútkou žalobkyne, t.j. vnútorné ciele konania žalobkyne, neboli vôľou žalobkyne prejavenu navonok, viedla len žalobkyňu k utvoreniu vôle a k jej obsahu – dohoda so žalovaným o tom, že časť dlhu v sume 5.305,25 eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia zaplatí žalovaný nie žalobkyni, ale rovným dielom v prospech detí. Súd preto správne uzavrel, že nemá právny význam a ako bez relevancie vyhodnotil i hypotetické tvrdenie žalobkyne, že toto plnenie žalovaného predstavovalo dar žalovaného deťom, ktorý eventuálne žalovaný môže od detí v budúcnosti žiadať vrátiť.

33. V súvislosti so žalobkyňou namietanými vadami v procesnom postupe súdu, pokiaľ žalobkyňa namietala vady postupu súdu tvrdiac, že súd originály čestných prehlásení detí poskytol žalobkyni na pojednávaní na nahliadnutie „na jednu minútu“, ktorý čas však nepostačoval na to, aby sa žalobkyňa mohla s dokumentmi dôkladne oboznámiť, ani na pojednávaní neumožnil si ich odfotiť do mobilu, odvolací súd poukazuje na stabilizovanú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej sa posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), a preto k záveru o opodstatnenosti námietky porušenia práva na spravodlivý súdny proces s následkom zrušenia rozhodnutia z tohto dôvodu, môže dôjsť zásadne iba v prípadoch, ak nadriadený súd dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany súdu umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý, avšak nie v prípadoch, keď zo strany súdu síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). Na tomto mieste odvolací súd zdôrazňuje, že nie každé porušenie Civilného sporového poriadku zo strany súdu má automaticky za následok porušenie ústavou

garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012), tak, ako sa domnieva žalobkyňa, nakoľko na základné právo na súdnu ochranu sa zásadne nazerá ako na právo „výsledkové“, to znamená, že sa posudzuje, či požiadavkám vyplývajúcim z obsahu tohto základného práva zodpovedá súdny proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok je (bude) spravodlivé (por. m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

34. V danom prípade súd pri rozhodovaní veci postupoval v súlade so zákonom. Náležite vzal na zreteľ, že v sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu. Sporové konanie sa riadi zásadou formálnej pravdy a posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva. Platí, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Každý má tvrdiť (v zásade) tie právne skutočnosti, ktoré spôsobujú vznik jeho nároku alebo zánik jeho povinnosti. Táto povinnosť strany sporu má kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 Základných princípov CSP). Rozsudok v sporovom konaní zodpovedá tomu, čo strany zhodne tvrdili (§ 186 ods. 2 CSP) a (v zásade) nezohľadňuje to, čo žiadna zo strán sporu netvrdila. Súd má však možnosť v materiálnom zmysle určitej korekcie, strany vyzvať na doplnenie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 2 CSP), výnimočne môže vykonať dôkaz, ktorý strany nenavrhl, a takto zistiť skutočnosť, ktorá nebola stranami tvrdená (§ 185 ods. 2 a 3 CSP), prípadne sa môže výnimočne odkloniť od zhodných tvrdení strán (§ 186 ods. 2 CSP). Účelom tohto korektívu je v rozumnej miere zmierniť prísne formálne následky nesplnenia povinnosti tvrdiť (Števček, M, Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, 569 s.).

35. V situácii, ak žalovaný namietal dôvodnosť žalobkyňou uplatňovaných nárokov v tomto konaní poukazom na súdny zmier uzavretý medzi nimi v konaní o vyporiadanie BSM a súčasne tvrdil splnenie podmienok súdneho zmiernenia, splnením jeho povinnosti zaplatiť deťom spolu sumu 5.305,25 eur, na preukázanie ktorého tvrdenia doložil súdu čestné prehlásenie oboch detí o prevzatí čiastky 2.653 eur každý z nich od otca, nemôže obstáť odvolací argument žalobkyne o nesprávnych právnych záveroch súdu prvej inštancie tým, že súd prihliadol na súdny zmier uzavretými stranami bez vznesenia relevantnej námietky zo strany žalovaného. Odvolací súd je v zhode so súdom prvej inštancie i žalovaným v jeho vyjadrení k odvolaniu žalobkyne v názore, že samotná skutočnosť, že v čestných prehláseniach detí nie je uvedený dôvod, pre ktorý im ako otec zaplatil označené sumy za súčasného tvrdenia, že tieto platby poskytol deťom podľa súdneho zmiernenia, nie je spôsobilá spochybniť závery súdu o preukázaní splnenia tejto časti nároku žalobkyne týmito platbami v súlade s dohodou obsiahnutou v súdnom zmiernení, a preto nemôže obstáť ani odvolací argument žalobkyne o nesprávnych záveroch súdu o tom, že v konaní bolo preukázané splnenie podmienok súdneho zmiernenia. Toto nie je spôsobilá spochybniť ani skutočnosť, že suma uvedená v súdnom zmiernení 5.305,25 eur bola pri jej platbe zo strany žalovaného zaokrúhlená na 5.306 eur a tiež ani odvolacia argumentácia žalobkyne, že týmito platbami nebola naplnená aj skutočná vôľa pri uzavretí zmiernenia, a to že žalovaný žalobkyňu vráti sumu 5.305,25 eur tak, že túto odovzdá v jej mene ich spoločným deťom.

36. Zo všetkých týchto dôvodov je nutné konštatovať, že žalobkyňou uvádzané odvolacie dôvody dané nie sú, preto odvolací súd rozsudok vo výroku III. podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil, vrátane vecne správneho (odvolaním žalobkyne nespochybnovaného) výroku IV. o trovách konania.

37. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní procesne úspešnému žalovanému priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 ods. 2 CSP. V odvolacom konaní neúspešná žalobkyňa na náhradu trov odvolacieho konania právo nemá.

38. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).